

børn – har mulighed for at få den forældrekontakt.

Mit spørgsmål vil være: Giver ministeren mig så ret i, at flere ressourcer til lektiehjælp alt andet lige vil være en fordel for de her børn? Jeg vil sige til ministeren, at han må tro mig, når jeg siger, at det vil selv kommunalbestyrelserne synes ville være rigtig dejligt.

Kl. 11:49

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 11:49

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):
Svaret er ja. Det vil være en fordel i de tilfælde, hvor der er børn, som ikke kan få den tilstrækkelige hjælp derhjemme. Det er vi helt enige om. Spørgsmålet er, om staten skal overtage flere og flere af kommunernes opgaver, eller om vi tværtimod skal holde kommunerne fast på deres ansvar og kommunerne skal holde skolerne fast på deres ansvar for at se børnenes indlæring som en helhed, hvori indgår hjemmearbejde.

Jeg er også enig med hr. Leif Lahn Jensen i, at det handler om de få børn, der ikke får den fornødne hjælp derhjemme. Det er nemlig diagnosen, og det er jo egentlig det bedste argument imod SF's forslag.

Kl. 11:50

Anden næstformand (Søren Espersen):
Der er en kort bemærkning fra fru Pernille Frahm.

Kl. 11:50

Pernille Frahm (SF):

Det er godt at være nuanceret, og det lykkedes virkelig for ministeren synes jeg, alle synspunkter kom op at vende her. Det er godt, at alle børn nu skal have lektier for, for så er den debat, om det er godt eller skidt, slut, og det er godt, at de får hjælp, for så slipper de for at sidde med det derhjemme i familier, der ikke forstår, hvad de laver. Det er godt, at de får lektier for derhjemme, for så kan de sidde og snakke med forældrene om det. Det er godt, at vi blander os udenom. Det er godt, at vi blander os.

Derfor er jeg nu en lille smule forvirret og ved ikke, hvad det egentlig er, der er ministerens synspunkt. Er det noget, vi skal gøre en indsats for at sikre, at alle børn, der har et behov, kan få? Kunne dette noget, vi skal gøre, handle om at udstikke nogle retningslinjer fra f.eks. regeringens side for, at det så man gerne gjort, og så, når man udstikker retningslinjer, så lade pengene følge med?

Kl. 11:51

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 11:51

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):
Undskyld jeg siger det, men det er jo ikke mit ansvar, hvis fru Pernille Frahm er forvirret. Jeg er ikke forvirret. Jeg har beskrevet hele den frodige aktivitet, der har været de sidste 6 år på netop det her område. Jeg har som integrationsminister og nu som undervisningsminister selv været med til det. Det er jo kolossalt, hvad der er stampet op af jorden, ikke mindst på frivillig basis, og det var skam ikke så let i starten; jeg har besøgt kommuner, hvor frivillige havde svært ved at få lov til at hjælpe eleverne, fordi der var modstand imod det blandt nogle af de professionelle, men den mur, den is, er nu brudt, og nu finder man rundtomkring vidt forskellige modeller, som alle har det til fælles, at de er målrettede de elever, der har mest behov.

Så er det spørgsmålet, om vi så fra statens side skal komme og sætte det hele i system, indføre en ret, give kommunerne et beløb over bloktilskuddet og sige: Så skal I alle sammen til gengæld gøre sådan og sådan. Det er det, jeg synes er overflødigt. Og min argumentation er, at der allerede foregår så meget, at det er overflødigt.

Kl. 11:52

Anden næstformand (Søren Espersen):
Fru Pernille Frahm for endnu en kort bemærkning.

Kl. 11:53

Pernille Frahm (SF):

Jamen så mener ministeren åbenbart, at det er godt nok. Det var ellers det, den tidligere spørger fik at vide ikke var godt nok. Jeg mener nemlig ikke, det er godt nok, og derfor er det ikke overflødigt. Derfor vil jeg spørge ministeren igen: Er vi enige om, at der er et behov? Er vi enige om, at det er noget, de her børn har brug for? Er det noget, vi vil sætte penge af til, hvis vi er enige om, at det er noget, de her børn har brug for?

Kl. 11:53

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 11:53

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):
Det var et rigtigt SF-spørgsmål. Altså: Kan SF dog ikke, nu hvor man prøver at blive et folkeligt parti, holde op med at køre i den grammofonpladerille, at intet kan lade sig gøre, uden det